

Chris en Marielle op wereldreis

20 Maart 2003 - 26 Augustus 2003

Inhoudsopgave

1	Het begin	1
1.1	De voorbereiding	2
1.2	Ons vertrek: dag 1	3
1.3	Een dag in Singapore	4
1.4	Samen in Singapore	5
1.5	Van Singapore naar Sydney	6
2	Australie	7
2.1	Diner in Sydney	8
2.2	No worries....	9
2.3	Van Canberra naar Warrnambool	10
2.4	No worries 2	12
2.5	Great Ocean Road	13
2.6	Broodje kameel	15
2.7	Tennant Creek-Cape Tribulation	19
2.8	Tennant Creek en de Gold Rush	20
2.9	Mount Isa	21
2.10	Townsville: boomkikkers en padden	22

2.11	Wat aan het duiken vooraf ging...	23
2.12	Koraal, vissen, schildpadden en een haai!	24
2.13	Duik Details voor de liefhebbers	27
2.14	Cape Tribulation	28
2.15	Innisfail en Airlie Beach	31
2.16	Rockhampton	33
2.17	Hervey Bay en Frasier Island	35
2.18	Op weg naar de wijn	37
2.19	Wijn en de laatste dagen	38
3	Nieuw Zeeland	41
3.1	Nieuw begin	43
3.2	Napier: Art Deco Capital of the World	44
3.3	Windy Wellington	45
3.4	Whale Watching.	47
3.5	Christchurch	48
3.6	Arthurs Pass	49
3.7	Staartje Nieuw Zeeland	50
4	Verenigde Staten	53
4.1	Laatste avontuur	54
4.2	Het einde nadert....	55

Hoofdstuk 1

Het begin

Het is 6 maart. Nog twee weken voor take-off. De spanning loopt langzaam maar zeker op. Waarom eigenlijk? Alle grote voorbereidingen zijn getroffen en nu zijn het alleen nog de puntjes op de i. We zijn bezig met een briefje voor vrienden en bekenden, we moeten nog eens nadenken over wat we eigenlijk precies mee gaan nemen. Maar de tickets zijn in huis, de reisverzekering is afgesloten en we zijn helemaal into Open Water Diving. Op naar het Great Barrier Reef! (Alleen nog even m'n theorie halen. Chris is al geslaagd!)

1.1 De voorbereiding

Het is 6 maart. Nog twee weken voor take-off. De spanning loopt langzaam maar zeker op. Waarom eigenlijk? Alle grote voorbereidingen zijn getroffen en nu zijn het alleen nog de puntjes op de i. We zijn bezig met een briefje voor vrienden en bekenden, we moeten nog eens nadenken over wat we eigenlijk precies mee gaan nemen. Maar de tickets zijn in huis, de reisverzekering is afgesloten en we zijn helemaal into Open Water Diving. Op naar het Great Barrier Reef! (Alleen nog even m'n theorie halen. Chris is al geslaagd!)

1.2 Ons vertrek: dag 1

Het kan blijkbaar niet anders: vertrekken gaat met stress gepaard. Problemen met de lift naar Schiphol zijn uiteindelijk naar tevredenheid opgelost. Verder was het inpakken van onze rugzakken ook een hele bevalling. Maar goed: alles is gelukt en nu zitten we op Schiphol ons verslag bij te werken met een eerste update: dag 1. Het inchecken en de douane verliep allemaal prima. Geen loeiende sirenes en onze bagage mocht ook zo mee. Geld opgehaald en de laatste inkopen gedaan. (Vic: we hebben een mooie hoes voor je fototoestel gekocht.) De oorlog in Irak heeft (tot nu toe) geen bijzondere invloed. We vliegen iets noorderlijker langs Irak, dat zal een kleine vertraging opleveren. Maar voor ons is dat geen punt. Als het goed is zijn we om ongeveer 7 uur 's morgens in Singapore, maar we kunnen pas om 12 uur in ons hotel: Broadway, terecht.

1.3 Een dag in Singapore

De vlucht verliep op rolletjes. We vlogen via Polen naar Rusland. Vervolgens noordelijk langs Irak, over Pakistan/Afghanistan naar India. India oversteken naar de Bengaalse golf. Tot slot langs Thailand en Maleisië naar Singapore. Aankomst 5.58 lokale tijd. Het was er nog donker maar een uur later begon het licht te worden. De douane viel mee, we konden zo doorlopen. Met een busje gingen we naar Broadway hotel in Little India. Na het inchecken even geslapen en vervolgens de stad gaan verkennen. Opgevallen: Sommige voetgangersstoplichten geven, als het groen is, nog het aantal seconden aan dat het licht nog groen is.

1.4 Samen in Singapore

Een bijkomend voordeel van internet is dat je de datum van vandaag voorgeschiedt krijgt. Anders zou ik het echt niet meer weten. Het is vandaag maandag 24 maart en over 2 dagen gaan we al naar Sydney. Van te voren nooit gedacht, maar ik zou hier best langer willen blijven. Ik vind Singapore geweldig! Zoiets had ik nog nooit gezien. Een grote mengelmooie van culteren. Ons hotel ligt in Little India. Het zal geen verrassing zijn dat deze wijk vrijwel uitsluitend door Indiers bevolkt wordt. Heel vriendelijke mensen met veel gevoel voor goud en prachtige stoffen. Het is een bont geheel. Ook kun je in deze wijk heerlijk en gevarieerd eten. "Downtown" vind je een uitgesproken westerse cultuur. Wolkenkrabbers en talloze shoppingmalls. Aan de oevers van de Singapore River, vind je al iets terug van Chinatown. Chinatown zelf, hopen we nog te kunnen gaan bezoeken. Gisteren naar de dierentuin geweest. In een woord: adembenemend. Zo mooi aangelegd met zulke mooie dieren in hun (nagemaakte) natuurlijke omgeving. Je waant je in een tropisch regenwoud. 's Avonds werd dit gevoel nog eens versterkt toen we een nachtsafari maakten. Lopend en met een trammetje langs dieren die vooral in het donker scharrelen. Geweldig! Vandaag nog niet zo veel ondernomen. Eerst nog via internet wat zaken voor Australië regelen. De mail-adressen bijwerken en dat soort zaken. Hier blijft het dus even bij. (M)

1.5 Van Singapore naar Sydney

Sentosa eiland. Een klein eilandje (ongeveer 3 km lang) voor de kust van Singapore. Vanaf ongeveer 1870 tot 1970 werd het eiland alleen gebruikt door militairen. Er was nl. een fort. Tegenwoordig is het een pret eiland. Er zijn: dolfijnen, een onderwateraquarium, kabelbaan, een "lost city", een museum in het oude fort, strand, monorail over het eiland, diverse restaurants, etc. We zijn naar het onderwateraquarium, dolfijnenshow en het fort Silosa geweest. En toen was de middag voorbij. In de avond door Chinatown gelopen en vervolgens de rugzakken gepakt want het was alweer de laatste dag in Singapore. De volgende ochtend (26 maart) vlogen we naar Sydney. Ruim 6 uur vliegen en daarbovenop 3 uur tijdsverschil. Vanochtend een wasje gedraaid en vanmiddag wat dingen regelen voor komende weken. (C) Vraagje: In Singapore had ongeveer 90daar zagen een klein stompje als staart, ongeveer een kwart van de normale lengte. Wij weten niet hoe dit kan. Is er sprake van een mutatie of brengen kattenstaarten misschien geluk.....? Wij hebben dit mysterie niet kunnen oplossen, iemand anders misschien wel? Wij zijn benieuwd!!!

Hoofdstuk 2

Australie

Om jaloers op te worden: eind maart, buiten eten aan de haven met uitzicht op de Harbour-bridge en achter je the Opera-House. De palmbomen op de boulevard worden mooi verlicht en ook de skyscrapers staan in de schijnwerpers. Op de achtergrond hoor je de vogels vrolijk fluiten.

2.1 Diner in Sydney

Om jaloers op te worden: eind maart, buiten eten aan de haven met uitzicht op de Harbour-bridge en achter je the Opera-House. De palmbomen op de boulevard worden mooi verlicht en ook de skyscrapers staan in de schijnwerpers. Op de achtergrond hoor je de vogels vrolijk fluiten.

2.2 No worries....

"No worries." Zo zeggen de Aussies tot ziens, of geen dank of zo. Het wordt te pas en te onpas gebruikt. Ik vind het wel sympathiek klinken! Inmiddels zitten wij in Canberra. Internetcafe's zijn hier spaarzaam, dus onze updates zullen minder frequent zijn. Er is een hoop gebeurd en we zijn een aantal zaken vergeten te vertellen. Geen coherent verhaal dit keer, maar gewoon wat dingetjes die wij graag aan jullie kwijt willen. Hier komen ze: In Singapore hebben we een haai geaaid. In het aquarium van Sentosa was er een touch-pool. De haaien en roggen die daarin zaten mocht je aaien. Niet zo diervriendelijk, maar onze nieuwsgierigheid was groot. Het voelde ruw en slijmerig. Een hele belevenis! In Sydney is Marielle naar de kapper geweest voor een reiskapsel: boy-short. Mensen die mij al langer kennen zullen zich misschien mijn korte koppie van een aantal jaar geleden. Het is bijna hetzelfde. Afgelopen maandag zijn we uit Sydmei vertrokken met een huurauto: een Witte Toyota Corolla. Ons lease-autootje in Nederland (de oranje Peugeot) heette Borus. Deze vriend hebben we Bangi gedoopt, naar een olifant uit de dierentuin van Singapore. Vanuit Sydney zijn we naar de Blue Mountains vertrokken. Daar hebben we gekampeerd in Katoomba. Uitgerekend op de dag dat wij beginnen met kamperen daalt de temperatuur en begint het te regenen. Maar ons tentje doet het prima en wij leren aldoende. Maar mocht iemand nog goede tips hebben tegen condens in de tent dan horen we dat graag. (En dan bedoel ik niet een tip over ventileren of zo, dat hadden we zelf ook al bedacht!) In Katoomba hebben we in regenwoud gewandeld. Heel erg mooi. Schitterende watervallen, torenhoge eucalyptusbomen en varens op stammen. Extreem steile klifwanden. Kuitenwerk dus! Ook de Three Sisters, een rotsformatie gezien. (Een abrupt einde nu, maar de tent gaat hier dicht. Een andere dag meer avonturen! No worries.....!)

2.3 Van Canberra naar Warrnambool

Van Canberra op reis door Autralie.

Gezien het feit dat het al herfst is hier (ook al zitten we hier altijd buiten te eten in een t-shirt) betekent dat toch ook regen. En is het kouder in de nacht. Dus wij zijn niet door de bergen naar Melbourne gegaan maar langs de zuid-oost kust. En onderweg slapen we wel bij een camping.

De eerste stop was bij Turros Head nog aan de oostkust. Een camping aan de kust aan de baai achter een schiereiland. Daar hebben we een stuk of 6 pelikanen gezien in het wild. Wij stonden bij deze camping op ongeveer 10 meter van het water af. Geen regen maar wel veel wind.

De volgende stop was aan de zuidkust bij Marlo vlak bij Obrost. De laatste ligt aan de Princess Highway. Alle snelwegen hebben hier namen. Marlo is een klein plaatsje aan de kust met een camping en we wilden aan de kust slapen. Op de camping zelf was geen water te zien maar wel te horen. En het waaide niet eens zo hard. Maar het geluid van de golven die breken hoorden we wel. het zijn dat ook grote golven die breken aan het strand. We hebben daar lekker uit gegeten (meestal maken we iets warm op de pitje dat wij hebben) maar nu hadden we zin in een keertje uit te gaan eten en het was erg lekker. Allebei hadden we vis en die lieten we zwemmen in een wit wijntje. Nacht lekker geslapen allen last van regen. Dat geeft geen problemen in de nacht maar wel in de ochtend als de tent moet worden afgebroken. De buitentent is dan drijf nat. En in Marlo stonden we lang in de schaduw. De ochtend zon is wel sterk maar dan moet je niet in de schaduw staan. Inmiddels hebben we geen last meer van condens. Niet doordat we door onze neus inademen en door de mond uitademen wat een tip was van 1 van onze lezers. Maar omdat het gewoon droger is. In de nacht geen last van condens.

De buitentent drogen we zo goed als kwaad als het kan en dan leggen

we hem los achterin de auto.

Vervolgens ging het verder van Marlo naar Pakenham. Een plaatsje vlak voor Melbourne. Deze keer hadden we een camping die wat minder ingericht was op tenten en meer op cabins. Ook hier weer 's nacht regen en overdag weer volop zon. Deze camping had wel een recreation ruimte waar we gebruik van mochten maken. dwz we konden s'avonds tv kijken. Is wel leuk in een ander land weer eens tv kijken, andere reclame bv.

De volgende dag naar Melbourne waar we na de ochtendspits binnen reden. Was wel weer wennen een grote drukke stad met de auto. Bijna een ongelukje gehad maar het ging gelukkig weer goed. Snel een kamer en een parkeerplaats geregeld en s'middags gingen we de stad in. We gingen naar het Melbourne Museum. Een museum over Melbourne. Was geen echt succes. Marielle vond het wel leuk, ikke niet. Voor mij was het te modern. Op de weg terug gingen we door het echte centrum op zoek naar internet en daar kwamen we een bioscoop tegen. Wij zijn naar 'About Schmidt' geweest. Beiden vonden we het een leuke film. De volgende dag wilden we 's ochtends de stad in en in de middag wegrijden oop weg naar de Great Ocean Route. Helaas ging het iets anders. Bij het binnenrijden van Melbourne kwamen we door een tunnel. Ik heb toen de lichten aan gedaan. En niet helemaal uitgedaan na de tunnel. Dus de volgende dag was de accu leeg. Effe bellen naar AVIS een vervolgens een klein uurtje wachten op de RACV, de australische wegenwacht. Onze zin in Melbourne was weg en we zijn gelijk weggereden.

Om het centrum van Melbourne in te rijden kom je langs Citylink. Gelukkig las Marielle dat het ging om een tolpoortje. 9,20Aus\$. Gelukkig kwamen we daar op tijd achter en hebben we per internet betaald. Het is veel duurder dan Sydney. Daar betaal je 2,5 Aus\$. Maar ja camera's zijn duurder dan muntjes in een mandje werpen.

Het volgende verslag zal de Great Ocean Road bevatten(C)

2.4 No worries 2

Gisterenavond werd mijn verhaal ruw onderbroken door het sluiten van de tent. Vandaag dus het vervolg. We hebben namelijk nog maar heel weinig verteld van wat we in Sydney allemaal gedaan hebben. Om maar iets te noemen: we zijn rondgeleid door the Opera House, we hebben een (verlichte) rondvaart door de haven gemaakt, we zijn naar het Australian Museum geweest en we hebben de Royal Botanical Gardens bezocht. Daar vond ook onze eerste kennismaking met the Australian Wildlife plaats: ibissen, kakatoes en flying foxes (een soort vleermuizen) vielen ons ten deel. Het laatste weekend van maart ging trouwens hier de wintertijd in: de klok ging een uur terug. Voor ons was het verassend om te constateren dat dan in Nederland de klok juist een uur vooruit gaat, daar is per slot van rekening de lente begonnen. Het tijdsverschil is nu gereduceerd tot 8 uur. Na Sydney, zoals gezegd naar de Blue Mountains. Chris durfde het aan om links te rijden en dat gaat prima. Ik ben nog moed aan het verzamelen. In de Blue Mountains gewandeld en toen door het binnenland naar Canberra. De hele route uitgekeken naar wombats en kangaroes. Die gele borden stonden er toch niet voor niets. Helaas: geen beestje gezien. Totdat we op de camping aankwamen: 6 kangaroes waren lekker aan het grazen. Geweldig om te zien (van een afstandje). In de bomen maakten papagaaien en kakatoes een geweldig spektakel. Op dit plekje blijven we 3 nachtjes slapen. In Canberra een stadswandeling gemaakt, het National Museum, the War Memorial en the Parliament House bezocht. Indien mogelijk met rondleiding. Persoonlijk pik ik dan toch iets meer op. Vermoeiend hoor dat reizen. Als het zo door gaat kom ik doodop thuis....Ik heb het er graag voor over. No worries..!

2.5 Great Ocean Road

Chris is geëindigd bij het verlaten van Melbourne. Nu zitten we al in Alice Springs. We hebben dus een inhaalslag te maken. Maar met agenda en Lonely Planet bij de hand moet dat lukken. Na Melbourne hebben we de Great Ocean Road richting Adelaide gevolgd. De Great Ocean Road is een stuk van ongeveer 300 kilometer van de Princess Highway dat langs de zuid-kust van Australië loopt. Hij doet zijn naam eer aan. Het is een prachtige route. Schitterend zicht op de kust en de oceaan. We hebben dan ook lekker rustig aan gedaan en onze eerste stop na Melbourne was Bimbi Park, vlakbij Cape Otway, het op een na zuidelijkste puntje van het Australische vasteland. Rond deze camping hebben we wel een stuk of 5 koala's in het wild gezien. Eentje had een jonkie. Echt zo lief, bij moeder op haar rug en soms een poging om zelf in de boom te klimmen. In Bimbi Park vond ook onze eerste kennismaking met de "Laughing Kookaburra"-plaats. Je weet niet wat je overkomt als deze vogels hun bekkie opendoen. Wij verkeerden in de veronderstelling dat we omringd waren door een groep krijsende chimpansees. Wat kunnen deze vogels een hoop herrie maken: eentje begint er en dan vallen de anderen in. Het lijkt werkelijk of ze je uitlachen. Wat vogels betreft zijn we verwend. De Latijnse namen zullen we jullie besparen en de Nederlandse namen blijven we jullie verschuldigd, maar deze soorten hebben we al mogen waarnemen: Magpie-lark, Pied Currawong, Pied Butcherbird, Australian Magpie, Willy Wagtail, Zebra Finch, Wedge-tailed Eagle, Crested Pigeon, Emu, Sulphur-crested Cockatoo, Pink Cockatoo, Crimson Rosella, Rainbow Lorikeet, Purple Swamphen, Australian White Ibis, Black Swan, Australian Pelican en dan nog een heleboel bruinige, grijzige, groenige en gelige vogeltjes van het formaatje mus tot merel die ik echt niet van een naam durf te voorzien. Na een wandeling en een bezoek aan de oudste vuurtoren van Australië in Cape Otway ging onze reis verder richting Port Campbell (11 april). Onderweg nam de kust prachtige vormen aan. Heel bekend zijn de 12 Apostelen, maar je hebt ook

nog The Arch, The London Bridge en The Grotto. Door zee en wind zijn er prachtige vormen in het kustgesteente ontstaan. In Port Campbell een cabin gehuurd i.v.m. verwacht onweer. En dat was maar goed ook. Het onweer kwam en de electriciteit viel uit. Niet voor een paar minuutjes maar echt een paar uur. Met waxinelichtjes hebben we een heel romantische avond gehad. Van Port Campbell naar Warrnambool gereden. Duidelijk een vakantie-oord. Helaas waren we te vroeg voor het whale-watchen. Dat begint in mei. Het plaatsje was niet zo interessant, dus we zijn lekker naar de film geweest. De film ging over Ned Kelly, een soort Robin Hood van Australië. Na een bloedige strijd werd hij gevangen genomen en veroordeeld tot de galg. Ondanks een petitie van meer dan 32.000 handtekeningen is het doodvonnis toch voltrokken. Wat een drama he. Na Warrnambool tijd voor de natuur. Op naar The Grampians. Het weer zat niet mee. Een motel dit keer. Ondanks de regen mooie wandelingen gemaakt. Wederom prachtige vergezichten, kangoeroes, watervallen. Nog een bezoekje gebracht aan oom agent om een vermiste tas aan te geven, maar dat bleek achteraf niet nodig. (Tas stond nog bij de receptie van het motel.) Op 15 april arriveren we 's avonds in Adelaide. Weer een motel. Eerst even de omgeving verkennen met een sight-see bus. Dan een stadswandeling. Primeur: Chris heeft voor het eerst gewaterfietst op de Torrens River! Een museum over een cricket-legende: Sir Donald Bradman bezocht. Heerlijke gnocchi gegeten (de eerste en laatste keer dat ik dat gegeten heb was in Padua in '94 of '95 geloof ik) en wederom een filmpje: The Pianist. Hadden we in Nederland al willen zien, maar was er door alle drukte niet van gekomen. Een joodse pianist weet als enige van zijn familie de Tweede Wereldoorlog te overleven. Bijzonder aangrijpend. De volgende dag zijn we nog naar een tentoonstelling van Albert Namatjira geweest. Een schilder van Aboriginal afkomst die prachtige waterverfschilderijen van de Australische natuur maakt. Later die dag (17 april) rijden we naar Flinders Ranges. Volgende keer meer.

2.6 Broodje kameel

Vandaag is het 25 april: ANZAC-day, een nationale feestdag hier, een soort 4 en 5 mei. Vanochtend zijn we al getuige geweest van de parade met muziek en veteranen. De winkels zijn gesloten. We gebruiken deze dag vooral om te reizen. Maar eerst terug naar 17 april. 's Middags zijn we van Adelaide naar Flinders Ranges gereden. Een natuurpark. Adelaars en emoes gezien. Onze mogelijkheden waren een beetje beperkt omdat we met Bangi niet op onverharde wegen mogen rijden. En in Flinders Ranges waren dat vrijwel alle wegen. Het bleef dus bij een mooie wandeling met een pittige klim naar de Wangara Lookout. Het viel ons op dat er veel vliegen waren en na een hoop gewapper met onze handen, waren we heel blij met een vliegennetje voor over onze Aussie hoeden. Ja, ja, we lopen er charmant bij! Nu ging het grote rijden beginnen. Ons volgende doel was Ayers Rock, of Uluru (dat is de aboriginal benaming). We hebben er 2 dagen over gedaan. Je rijdt door een oneindig grote vlakte van rood zand en soms meer, soms minder rode rotsen. Er groeien gras en struiken en woestijneiken. Het is niet echt een grote zandvlakte, dat is wat ik me bij een woestijn voorstelde. Hetgeen mij nog het meest aan een woestijn deed denken waren de skeletten en de karkassen langs de kant van de weg. Voornamelijk van kangoeroes, maar ook van runderen. Het is niet te geloven, maar er lopen koeien in de woestijn en als je op de highway rijdt met een snelheid van 110 km per uur wordt je geacht hier rekening mee te houden. Er liggen zelfs vee-roosters in de weg. Nu zou het theoretisch mogelijk dat deze beestjes zijn omgekomen van honger en dorst, maar gezien het feit dat ze langs de kant van de weg liggen is het waarschijnlijker dat ze zijn aangereden. Dat weet ik eigenlijk wel zeker, dus juist die skeletten hebben nou net niets met de woestijn te maken. Een beetje vreemde gedachtenkronkel, maar jullie komen er wel uit. Nog even over die koeien: ik vraag me werkelijk af voor wie dit nou leuk is dat die koeien daar lopen. Volgens mij hebben boer en koe er meer baat bij als ze gewoon in een wei lopen.

Langs de weg staan om de zoveel honderd kilometer roadhouses. Je kunt er tanken, eten en overnachten. Ook bij Marla stond zo'n roadhouse en daar hebben wij ons tentje opgeslagen. Opmerkelijk: een onverwachte ontmoeting met een piepklein muisje in het toilet maakt bij Marielle een veel heftiger reactie los dan het zien van een adelaar met een spanwijdte van, pak 'm beet, 2 meter. Ra, ra hoe kan dat? Op 20 april, 1e paasdag, bereikten we Uluru. En het was warm, en er waren duizenden vliegjes. Puur afzien dus. Wat waren we weer blij met onze vliegennetjes. Tweede paasdag sunrise en sunset bij Uluru gezien. En een self-guided tour om Uluru heen gelopen. Uluru is van grote betekenis voor de Aboriginals die er leven. Er zijn verschillende heilige plaatsen voor mannen en vrouwen die niet gefotografeerd mogen worden. Het is prachtig hoe aboriginals natuurverschijnselen en hun omgeving verklaren en uitleggen met eeuwenoude verhalen over (vooral) dieren. Een stuk van Uluru waar allemaal gaten in zitten, zou ontstaan zijn doordat een mol helemaal opgewonden was over de grote ceremonie die op stapel stond. Van enthousiasme kroop ze in en uit de berg en zo ontstonden die gaten. En zo zijn er tientallen verhalen die een stukje rots verklaren. Er zijn een aantal shelters met rots tekeningen. Het is verschrikkelijk moeilijk om die te conserveren. De schilderijen zijn oorspronkelijk met natuurlijke vetten en pigmenten (okers) gemaakt. Zon, wind, regen, spinnen, wespen: ze vormen allemaal een gevaar. Bizar: men heeft hier ook last van graffiti. De volgende dag hebben we nog een stukje van dezelfde wandeling gedaan, maar dan met een ranger van het park. Hij heeft het verhaal van de Mala (een ruwharig kangoeroetje) verteld en uitgelegd. Leuk. Daarna naar de Olga's (aboriginal: Kata Tjuta) gereden en de Valley of the Winds Walk gedaan. Kata Tjuta betekent: veel hoofden. Een toepasselijke naam, want de Olga's zijn een heleboel rotsen bij elkaar. Het wandelen hier is geweldig. Maar wat het zwaar maakt is toch de hitte en je moet echt klimmen af en toe. Bij het cultureel centrum kregen we veel informatie over de plaatselijke natuur. Er zitten in die droge woestijn enorm veel beestjes. Met name vogels,

reptielen en insecten. Tja, dat er veel insecten zaten hadden we al ondervonden. Onze Bangi zag er niet meer uit, na 2 dagen woestijn. De grill leek wel een kerkof. Vraag me niet wat het waren, maar het waren er veel en ze waren groot. En als ze de keuze hebben tussen Chris en mij, dan kiezen ze altijd mij om te steken of te bijten. Vogels waren ook bekend. Maar nu wilde ik toch wel heel graag die Blue-tongued lizard, of de Thorny Devil (het zijn zulke prachtige namen) zien. Maar helaas, geen hagedisje gezien. Iedere ochtend braaf mijn schoenen omkeren om eventuele schorpioenen te verwijderen: het is tevergeefs. De enige slangen en schorpioenen die we hier gezien hebben stonden op sterk water. (Over een paar weken gaan we naar de dierentuin van Steve.) Ook nog een sunset bij de Olga's gezien en de volgende dag verder naar Kings Canyon. Weer een wandeling met 100 meter stijgen en dalen. Ik moet soms slikken voor we weer aan een wandeling beginnen, maar achteraf had ik het nooit willen missen. Je ziet zulke mooie dingen. Dit keer een prachtige zandsteen hoogvlakte en een schitterende canyon, begroeid met palmen (the Garden of Eden). In principe is de rots hier gewoon grijs, maar omdat er ijzer in het gesteente zit kleurt het rood door oxidatie. Misschien zou je verwachten dat door onze sobere manier van eten en onze fysieke inspanningen de kilo's er bij mij afvliegen, maar niets is minder waar. Ik merk in ieder geval nog niets aan mijn kleding. Ik heb wel het idee dat mijn conditie een ietsie-pietsie beter wordt. Is nooit weg! We stonden op een camping bij Kings Creek. Deze camping bood verschillende activiteiten aan: helicoptervluchten, quad-safari's, camel-safari's en een of ander verzorgde avond met zweep-demonstraties, cattle-handling etc. Wij waren met name geïnteresseerd in de camels (ze hebben 1 bult, dus eigenlijk dromedarissen). Ze schijnen in het wild in de woestijn te leven. De "jongens van de camping" vangen wilde camels om ze te verkopen. De camels worden met een helicopter opgejaagd. Vervolgens gaan ze met een auto naast een camel rijden en brengen de camel uit evenwicht door aan zijn of haar bult te gaan hangen. Zo vang je dus een camel. 's Avonds een Camel-

burger gegeten. Low-fat, high proteïne: the healthy alternative.... Gisteren dus naar Alice Springs gereden. Mooie camping. Klein stadje. Heel veel aboriginals. Ik vind het wel heel apart. Het is eigenlijk voor het eerst dat je zo veel aboriginals ziet in een stad. Maar het leek wel of ze in een soort kampen wonen. Ik krijg er geen goed beeld van. Kangoeroe gegeten, en, wat een luxe: weer naar de film geweest. Anger Management, weer met Jack Nickelson, goed voor een vermakelijk avondje uit. Ik heb mijn best weer gedaan, dacht ik zo. Wij gaan naar Tennant Creek!

2.7 Tennant Creek-Cape Tribulation

We lopen weer een beetje achter. Voor het overzicht eerst een korte samenvatting: Vrijdag 25 april (ANZAC-Day): van Alice Springs naar Tennant Creek. Zaterdag 26 april: van Tennant Creek naar Mount Isa. Zondag 27 april: van Mount Isa naar Townsville. Maandag 28 april: van Townsville naar Cairns. Woensdag 30 april tot en met vrijdag 2 mei: 3-daagse boottrip naar het Great Barrier Reef, duikbrevet gehaald. Maandag 5 mei: van Cairns naar Cape Tribulation.

2.8 Tennant Creek en de Gold Rush

Tennant Creek ligt ten Noorden van Alice Springs, maar nog steeds midden in de outback. Ten tijde van de Gold-Rush was T.C. erg populair; de mijnen hadden er een hoog rendement. Tegenwoordig telt T.C. ongeveer 3500 inwoners, waaronder veel aboriginals. Er is werkelijk niets te doen. De enige attractie is het bezoeken van een nep-goudmijn en de "battery" die erbij hoort. Een battery is de fabriek waar steen uit de mijn vergruisd wordt en het goud uit het gesteente gehaald wordt. Enfin, wij met helm en gehoorbescherming de mijn in, ondergronds dus. Chris uiteraard in zijn element. (Voor wie het misschien niet wist: Chris is mijnbouwkundig ingenieur.) De gids vertelde iets over de geschiedenis van de mijnbouw. Hoe een mijn is opgebouwd en op welke manier het goud gewonnen werd. Een boormachine met perslucht werd gedemonstreerd. En het was duidelijk dat de introductie van deze machine een grote sprong voorwaarts was in de goudwinning. Kostte het hakken van een gat van 1 meter diep voorheen 12 uur, met deze machine was het in een uur gepiept. Bovendien kon men met deze machine monsters van het gesteente nemen zodat je beter kon inschatten of je er goud zou aantreffen. Mijnwerker was een zwaar beroep. Het kon 51 graden Celsius in de mijn zijn, bij een luchtvochtigheid van 80% een machine waar stenen mee afgevoerd werden waar je vingers heel makkelijk in achter konden blijven. We hebben de explosievenopslag gezien en de ondergrondse schaftruimte. Nadat het gesteente uit de mijn was gehaald, werd het naar de battery gebracht. De grote brokken werden met een "jaw-breaker" kleiner gemaakt en vervolgens fijngestampt tot gruis. Het gruis werd dan met water over een plaat geleid waar het goud in kwik oploste. Goud en kwik werden vervolgens gescheiden. Het kwik werd hergebruikt en van het goud werden goudstaven gemaakt.

2.9 Mount Isa

Over Mount Isa oftewel The Isa kan ik heel kort zijn. We kwamen de 26e in het donker aan en zijn de 27e heel vroeg vertrokken. Eigenlijk hadden we hier ondergronds willen gaan. Mount Isa is een grote mijn- c.q. industriestad waar koper, lood, zink en zilver gewonnen wordt. Helaas was de ondergrondse tour in een werkende mijn, tijdelijk niet mogelijk. (Dat hadden we al vernomen, vandaar dat we de tour in Tennant Creek gedaan hadden.) Dat het een industriestad was, was overduidelijk toen we 's avonds aankwamen en al die verlichte schoorstenen zagen. We hebben onszelf op een "cabin" getracteerd, zodat we ons tentje niet in het donker hoefden opzetten. De volgende ochtend weer vroeg uit de veren: het Great Barrier Reef lokt.

2.10 Townsville: boomkikkers en padden

Eigenlijk hadden we van Mount Isa in een keer door willen rijden naar Cairns. Dat plan was iets te ambitieus. Maar we zouden in ieder geval de kust bereiken en dat was een goed vooruitzicht na al die droogte en stoffigheid van de outback. Na Mount Isa zie je het landschap langzaam weer veranderen. Het groen wordt frisser, je ziet weer wat meer verschillende planten en bomen, de bomen zijn wat hoger en je ziet steeds minder rode grond, adelaars en kangoeroes. De camping bij Townsville waar ons oog op viel, bleek achteraf niet zo'n gelukkige keuze. Er waren bijna geen bezoekers (er had een belletje kunnen gaan rinkelen) en hij lag aan de highway. Lawaaiig dus. Na het eten vond er bij de afwas een onverwachte ontmoeting plaats tussen M. en een boomkikker. Om precies te zijn, we hebben het opgezocht: een naked tree frog. Ofschoon ze niet zo groot zijn, eigenlijk best wel klein (5 cm) zat de schrik er goed in bij M. Dat werd er niet minder op toen M. later op de avond geconfronteerd werd met een cane-toad: een dikke pad, voor de ingang van het toilet. Het was duidelijk dat we in het tropische Queensland aangekomen waren: padden, kikkers, slangen en allerlei andere reptielen en amfibieën wonen graag in dit klimaat. Later hebben we nog een heleboel kikkertjes en hagedisjes gezien, maar toen waren we er min of meer op voorbereid. Het was een genot om de volgende dag deze camping te kunnen verlaten en te weten dat we Cairns zouden bereiken.

2.11 Wat aan het duiken vooraf ging...

Maandag 28 april bereikten we eindelijk Cairns. Vandaag moesten we een nieuwe duikkeuring ondergaan, omdat de Nederlandse keuring niet voldoet aan de Australische normen. Bij een 24 uren medisch centrum kun je zo binnenlopen. Zo gezegd, zo gedaan. Lengte, gewicht en bloeddruk werd bepaald, en je moest in een apparaat blazen om iets over je longvolume (denk ik) te weten te komen. No problemo. Vragenlijst ingevuld, op naar de dokter. Helaas: de arts vond Marielle niet geschikt om te duiken. Wat een afknapper! Wij in mineur naar de duikschool: Pro-Dive om de situatie uit te leggen. Zij kwamen met het voorstel om een herkeuring te doen bij een gespecialiseerde duikarts. De volgende dag, dinsdag, kon ik bij haar terecht. (Onze boot vertrok woensdagochtend.) Mocht zij ook van mening zijn dat het niet verantwoord was om te duiken dan zou ik altijd nog mee kunnen gaan om te snorkelen. Er zat niets anders op. De tijd tot aan de herkeuring waren we enigszins gespannen. Dit hadden we niet verwacht. In Nederland was ik gewoon goed gekeurd en tijdens de duiken in het zwembad had ik nergens last van. Maar goed deze dokter keek blijkbaar niet verder dan zijn neus lang was. De volgende dag zaten we bij een ander medical centre. Dezelfde procedure volgde. De arts was een vrouw die zelf ook dook en veel ervaring had met duiken en duikkeuringen. Uiteraard had ik het een en ander uit te leggen, maar om een lang verhaal kort te maken: ik mocht duiken tot 20 meter diepte. Als je dieper gaat, wordt de kans op stikstofnarcose groter en mogelijk dat ik daar gevoeliger voor zou zijn. Zou het nou toeval zijn dat deze arts, die wel wilde luisteren, een vrouw was en die andere een man....? Anyway, wij waren in een hiep-hiep-hoera stemming! Onze dag kon niet meer stuk.

2.12 Koraal, vissen, schildpadden en een haai!

Op koninginndag (welgefeliciteerd Bea) werden we om 5.55 a.m. (ja, je leest het goed) opgehaald van onze camping. We verzamelden bij de winkel in het centrum van Cairns en vandaag werden we naar de haven gebracht. Er waren ongeveer 34 snorkelaars, open water divers, advanced divers, certified divers. Het merendeel was overigens Open Water. De crew bestond uit Dave, de schipper, John, de kok, Christian, instructeur en verantwoordelijk voor de hele gang van zaken, en Pete, Shelley, Jamie en Adrian, allevier instructeurs. Jamie Rookwood was onze instructeur. De boot was een motorjacht helemaal ingericht op duikreisjes. Er was een dek waar alle duikspullen stonden, een zonnedeck, een ruimte met keuken en tafels, w.c.'s c.q. douches, een stuurhut en alle overige ruimte werd gebruikt voor twee persoons slaapkamers, of moet ik kooien zeggen. Grofweg was het ritme op de boot als volgt: eten-duiken-eten-duiken-eten-duiken-eten-duiken-eten-slapen-eten-duiken etc. etc. Van Cairns gingen we eerst naar Milln's Reef. De boot ging behoorlijk hard en zeeziekte bleef niet uit. Voor we te water gingen moesten we eerst nog een papierwinkel doorwerken. Maar toen was het zover. De wetsuits (5 mm, korte mouw, lange pijpen) gingen aan, de loodgordels werden omgegespt (Chris: 7,5 kg, Marielle: 9 kg) en we stonden op het punt om onze eerste buitenduik te gaan maken. (Ik heb nu even niet de exacte locatie en de diepte bij me, maar dat zal ik laten nog invoegen.) Het was toch al weer even geleden voor ons, dus het voelde onwenning. De procedure van het te water gaan was als volgt: achter de boot hing een platform met een trapje. Op het platform kon je je snorkel spoelen en je vinnen aandoen. Een bemanningslid controleerde of je luchtkraan openstond en de druk van je fles. Op het moment dat je met een grote sprong voorwaarts het water inging, werd je naam en de tijd genoteerd. Eenmaal in het water gaf je het okay-teken aan een bemanningslid dat boven op de boot stond. Voor mij was die eerste duike misschien wel de mooiste. Je weet nauwelijks wat je te wachten staat en opeens ben

je 8 meter diep en zie je koraal en allerlei gekleurde vissen. Het is moeilijk om te omschrijven hoe dat voelt. Tijdens de eerste 4 duiken moesten we nog allerlei oefeningen doen om ons brevet te halen. Er werd dan een plekje opgezocht waar je op je knieën kon zitten en een voor een moesten we dan een oefening doen. Alles was precies zo als we in Nederland geleerd hadden op twee dingen na. Voor de insiders: het buddybreathen deden ze met een Roman Handshake en de octopus bevestigden ze niet aan de voorkant van je vest, maar met een rubberband aan je fles. Nadat we bewezen hadden verantwoord te kunnen duiken, mochten we ons na 4 buitenduiken: Certified Open Water Divers noemen! Yes, daar gingen we voor. Cool! De vijfde duik was een vrije duik. Toch ook weer een beetje eng om nu zonder instructeur het water in te gaan. Dit was ook weer een heel nieuwe en fantastische ervaring. Nu kon je samen de tijd nemen om te kijken naar dingen die je leuk vond. Je had alle tijd voor jezelf en hoefde geen oefeningen meer te doen. We hebben een tijdje voor een koraal gehangen om eens te kijken wat daar allemaal gebeurd. Ik weet niet meer precies wat we wanneer gezien hebben. Wat hebben we allemaal gezien: een heleboel koraal, in allerlei kleuren en allerlei vormen. Bollen, tafels, waaiers, plateaus. Ik weet het niet zeker maar er was ook koraal met witte of felblauwe toppen, ik dacht dat dat vuurkoraal was. Honderden, misschien wel duizenden vissen: van een centimeter, tot wel een meter groot. Sommigen hebben een echte schutkleur, die zie je niet als je niet heel goed oplet. Ik ben er vast een aantal voorbij gezwommen. Anderen zijn oranje, geel, blauw, paars, alle kleuren van de regenboog. We hebben een rog gezien (sting-ray). Tijdens onze vrije duiken hebben Chris en ik een schilpad gezien: die ging gewoon door met eten en stoorde zich absoluut niet aan ons en terwijl we de schilpad aan het observeren waren, zwom er een haai (white tip reef shark!) voorbij. We hebben clown fish gezien, anemoonvisjes, visjes met een lange trompet snuit, flutes, butterfly fish, surgeon fish etc. Sommige vissen waren heel schuw, maar anderen juist nieuwsgierig: met name bij de oefeningen kwamen ze tussen ons in zwemmen om

te kijken wat we nu eigenlijk aan het doen waren. Leuk zijn ook de naaktslakken: ze zijn heel klein en prachtig van kleur. We konden de verleiding niet weerstaan om door te gaan met het halen van ons adventure brevet. Onze laatste drie duiken zouden adventure duiken worden. De eerste hiervan was een nachtduik. Heel apart zo in het donker in het water. Brian, een grote schildpad, een oude bekende van Jamie, lag helaas niet te slapen in zijn grot. Wel hebben we bio-luminiscentie gezien: algen die gaan fluoresceren als ze geirriteerd worden. Onze tweede adventure duik was een diepe duik. Hierbij had M. de beperking tot 20 meter, Chris is 26 meter diep gegaan. Bizar om te zien, hoe een tomaat niet meer rood lijkt op die diepte (kleur verdwijnt naarmate je dieper gaat) en hoe een leeg flesje helemaal dichtgedrukt wordt. Helaas geen sappige verhalen over stikstofnarcose. Tenslotte de derde duik: Chris deed onderwaterfotografie en M. onderwater naturalist. Resultaat mogen jullie bekijken, als we weer thuis zijn!

2.13 Duik Details voor de liefhebbers

DUIK 1: Milln Reef-Petag, 30/04/03, 11,4 mtr, 27 min. DUIK 2: Milln Reef-Petag, 30/04/03, 9,5 mtr, 32 min. DUIK 3: Milln Reef-Pools, 01/05/03, 17,5 mtr, 37 min. DUIK 4: Milln Reef-the Whale, 01/05/03, 15,5 mtr. 29 min. DUIK 5: Flynn Gordons, 01/05/03, 11,8 mtr, 37 min. DUIK 6 - NACHTDUIK: Flynn Gordons, 01/05/03, 12,8 mtr, 25 min. DUIK 7 - DIEPE DUIK: Flynn Gordons, 02/05/03, 20,1 mtr, 33 min. DUIK 8 -U.W. NATURALIST/PHOTOGRAPHER: Flynn Reef-Coral Gardens, 14,8 mtr, 29 min. DUIK 9 - Whitsunday Islands, Hayman Island, Bleu Pearl Bay, 12 mtr, 30 min.

Wat was er te zien: (Sorry guys, alleen engelse namen) Heel veel koraal: staghorn, honeycomb, mushroom, basket, slipper, table, plate, needle, fire Corals. Zeekomkommers: crown of thorns, black. Green turtels. Giant clams. En last, but not least: visjes: damsels: jewel en chocolate dip. En nog veel meer. (komt nog)

2.14 Cape Tribulation

Zo'n drie dagen duiken is erg vermoeiend en we hadden al van tevoren besloten om zaterdag in Cairns te blijven. Een beetje uitslapen, s'middags de stad in en een filmpje gekeken; 'Bringing down the house' Een erg vermakelijke film waar we lekker om konden lachen.

Zondagochtend hebben we boodschappen gedaan. Dat kan want de supermarkt zijn hier elke dag open van ongeveer 9-20. Bovendien was de volgende dag een public holiday en dan is alles dicht. Na het boodschappen doen, zijn we s'middags gaan wandelen in het mangrove bos aan de rand van Cairns. Er waren 2 kleine wandelingen (om en nabij 20 a 30 minuten) en die hebben we allebij gewandeld. Gelukkig hadden ze een steiger (lees weg) aangelegd zodat je droog kon lopen. Alleen heel veel last van de muggen. In no-time hadden we een bult of tien te pakken, voordat we het doorhadden en de insectenrepellant gebruikt hadden. Mangrove bos bevat bomen die groeien op de grond die bij vloed overstroomd worden met zout water. Het was een erg dicht bos. Heel veel bomen bijelkaar.

Na de twee wandelingen zijn we naar de botanische tuinen gegaan waar we een kopje koffie genuttigd hebben met een muffin. Een kleine beloning voor al die muggenbeten. Rustig gezeten en Marielle was aan het brieven schrijven en ik heb lekker gelezen in 'fatal shore'. Op het eind nog even de tuinen in geweest. Het weer is nogal wiselend. Dan regent het heftig en nog geen minuut later is het droog.

De volgende dag (maandag) was een public holiday dus een ideale dag om verder te reizen. S'ochtend de natte tent met een nog natter grondzeil opruimen en op weg naar Cape tribulation. Oftewel naar het tropische regenwoud aan zee.

Van tevoren hadden we gebeld voor een reservering voor een unpowed tentsite maar ze hadden gezegd dat ze dat niet doen. (uit de lonely planet hadden we gehaald dat ze maar beperkt plaats hadden dus op tijd vertrokken) Onderweg steeds af en toe regen gehad

en toen we aankwamen was het net droog. De tentsite was maar een klein stukje grasveld dat nogal nat was. Nu werd het duidelijk waarom ze geen reserveringen aannemen voor de tent site omdat niemand dat doet (kamperen). Ze doen alleen reserveringen voor de cabins.

Eerst maar even rondgelopen met M. voordat we een beslissing zouden nemen. De zee was lekker dichtbij (langs de bar en je was op het strand ongeveer 50 m) Verder was het niet koud en dus besloten we dat we hier gingen kamperen voor 2 dagen (op hoop van zegen en weinig regen).

De eerste nacht nogal wat wolkbreuken gehad. De regen kletterd zo lekker op de tent, dat je er wakker van word. Gelukkig alles droog gehouden en het is altijd fijn om te weten dat je een goede tent hebt.

De volgende dag hadden we s'ochtend een wandeling willen doen maar het weer was te onregelmatig. (de lokalen zaten ook al te wachten op de droge tijd, die begint altijd in mei) Dus dan maar in de bar hangen en een beetje lezen en internetten.

S'middags zijn we naar een fruit proeverij gegaan. Ze waren docent in Melbourne en ongeveer 13 jaar geleden waren ze langsgekomen en gelijk waren ze verkocht. Hier in Cape Trib wilden ze blijven. 8 hectare land gekocht en ze begonnen met allerlei fruit te verzamelen vanuit de hele wereld. En vervolgens te planten op hun land. Sommige gingen dood andere deden het goed. Ze hadden nu ongeveer 150 soorten fruit verspreid over het hele jaar. De meesten zijn niet commercieel te leveren aan het publiek. Of te kwetsbaar, of te korte periode om te bewaren, of wordt allen rijp aan de boom. Ook was er een boom dat elke 4 maanden fruit leverde echter hij moest dan nog 14 maanden aan de boom hangen om rijp te worden. Oogsten gaat dan ook moeilijk.

Verder wilden ze min mogelijk doen aan het land. Dwz. ze gebruikten een plant om het land van stikstof te voorzien. En geen

kunstmest. Deze type landbouw heet perma-culture. Het een en ander is te lezen op www.capetrib.com.au

Cape Tribulation was het noordelijkste puntje van Australie dat we bezocht hebben.

Vanochtend hebben we de Cape verlaten en zijn we op weg naar naar het zuiden. Het einde van Australie komt in zicht maar eerst nog een paar leuke dingen zien.

C.

2.15 Innisfail en Airlie Beach

Door de aanhoudende regen hebben we onszelf maar op een cabin getraceerd in Innisfail. Heerlijk van alle gemakken voorzien. Slaapzakken luchten, tent uithangen. Heerlijk geslapen. Volgende ochtend naar de Johnstone River Crocodile Farm. Een commerciële krokodillenfarm, waar salties gefokt worden voor het vlees en het leer. Daarnaast hadden ze nog een aantal bijzondere krokodillen: hele grote, hele oude met bijna geen tanden meer etc. Leuk waren de verhalen eromheen. Een krokodil: Gregory, had het voorheen op koeien voorzien. Als deze beestjes uit de rivier gingen drinken, greep hij ze bij de strot en trok ze het water in, zodat ze verdronken. Vervolgens kwam G. tot de conclusie dat ze te groot waren om op te eten en liet ze dus gewoon liggen. Dit tot grote ergernis van de boer die op deze wijze al 85 koeien was kwijtgeraakt. Het heeft Mick, de eigenaar van de farm, een half jaar gekost om G. te vangen. G. is de grootste croc op de farm en weegt ruim 1200 kg. Mick durft, als enige, op hem te gaan zitten. Een ander mooi verhaal was over een vrouwtjescroc. (De naam ben ik kwijt. Alle crocs. hadden een naam.). Dit exemplaar had haar toevlucht gezocht in een zwembad bij een gezin met kinderen. Toen de kinderen de volgende ochtend een frisse duik wilden nemen, kregen ze de schrik van hun leven. Behalve crocs hadden ze ook nog andere beesten: cassuarissen: grote loopvogels die in het tropisch regenwoud van Noord Queensland leven, emoes: die andere grote loopvogels en kangoeroes die je mocht voeren. M. kon het niet laten: kangoeroes gevoerd en een krokodil vastgehouden. Later op weg naar Airlie Beach, kwamen we langs het Sugar Museum. Geen overbodige luxe: als je niet langs bananenplantages rijdt, dan rijdt je langs enorme suikerrietvelden. Het Museum gaf je een indruk van de suikerindustrie in Australië. Het ging in op het planten, het oogsten, de mechanisatie van het oogsten, de verwerking van het riet en de producten die ervan gemaakt kunnen worden. Uiteraard was Australië het land waar tegen de laagste kosten de beste rietsuiker gemaakt wordt. Eenmaal in Air-

lie Beach was het weer niet veranderd. Dit keer boekten we een Camp-o-tel: een soort kant en klare tent op pootjes met een bed erin. In Airlie Beach is niet zo veel te doen, tenzij je van party-en houdt (en wij zijn oud en duf....), maar hiervandaan gaan heel veel tochten naar de Whitsunday Islands. Een prachtige eilanden groep met onbewoonde tropische eilandjes. 11 MEI, MOEDERDAG: Zoals gezegd het weer zat niet mee: de catamaran waarop we zaten durfde het niet aan om echt te zeilen, de motor bleef aan. De zee was niet echt kalm: M. weer een beetje zeezieke, Chris niet, die heeft echte zeemansbenen. Na ong. 2,5 uur Hayman Island, Blue Pearl Bay, bereikt. Samen met een instructeur: Rick, een prachtige duik gemaakt. Wederom schitterend koraal, weer heel veel verschillende en andere vissen gezien. Bijzonder waren: een batfish en een giant Maori Wrasse. Deze vis was Mick Jagger Jr gedoopt. Hij kwam af op het voer dat Rick bij zich had en tijdens het voeren liet hij zich gewillig aaien. Zo glad en zacht! Ook andere vissen waren op het voer afgekomen en we werden omringd door honderden witte vissen met gele staarten. Na de duik nog gesnorkeld. Het koraal lag heel erg aan de oppervlakte. Ook snorkelend kon je veel zien: o.a. een stingray. Het strandje was een koraalstrandje: i.p.v. zand of kiezels lagen er allemaal stukjes koraal. Aan boord nog een heerlijke lunch en toen weer terug naar Airlie. De wind was toegenomen: scheur in het groot zeil en zeeziekte. Enfin, eind goed, al goed. Wij weer lekker naar onze Camp-o-tel en vandaag 12 mei vertrekken we richting Fraser Island.

2.16 Rockhampton

Onderweg naar Frasier Island. Echter dat is niet te rijden in 1 dag met daglicht, dus onderweg ergens slapen. Dat werd bepaalt in de loop van de middag en het werd de 'beefcapital' van australie. Het is een oud stadje met een goldrush verleden. We sliepen in het Criterion Hotel aan de rivier. Het hotel valt onder monumentenzorg. Het zag er mooi uit maar en dat was ook kenmerkend voor deze plaats, vergane glorie. Wat wel prettig was voor ons dat je er onbeperkt kon eten en drinken voor 10 dollar. Dus dat hebben we 2x gedaan. Gelukkig was er een uitgebreide salade bar, anders was het niet vol te houden. De tweede dag in Rockhampton zijn we s'ochtend naar de capricorn caves geweest. Mijn vader en moeder zijn in Valkenburg naar de grotten geweest en zowel M. als ik hadden ze nog nooit gezien. Het was erg mooi en erg leuk. Er waren verschillende grotten en elke had een karakteristieke steenformatie waar je met een 'scheel' oog de naam van de grot uit kon halen. Bijvoorbeeld: er was een grot met een formatie die leek op een harp, een grot met een steen die leek op de kaart van australie (voor de mensen van Tasmanie was er licht dat geprojecteerd word op een steen in de vorm van Tasmanie) en er was een grot met een kameel. Ook was er een grote grot en die heette, heel toepasselijk, de kathedraal. In die grot kon je trouwen. Een onderdeel van de tour was een beetje zoals vroeger oftewel met een kaarsje in de hand een npad volgen inclusief klauteren en klimmen en jezelf klein maken om door smalle openingen te komen. Nog een ankedote tot slot. Degene die de grot ontdekte hield zijn mond en diende een aanvraag in voor het land waar de grot was. Dat duurde 2 jaar en pas toen hij het land had, vertelde hij pas wat hij gevonden had. Na de grotten gingen we op zoek naar de Thunder Eggs. Aan de andere kant van de stad kan je ze zoeken en worden ze voor je doorgezaagd en eventueel gepolijst. Thunder Eggs ontstaan door dat lava afkoelt. Daardoor ontstaat er gasholtes in de lava. Het gas ontsnapt op een gegeven moment en dan kan er water in komen en vind er afzetting van mineralen

plaats. Van de buitenkant zijn het net eieren. Ze heten Thunder eggs omdat ze bij heftige regenval zichtbaar worden. Degene die wij gevonden hebben zitten momenteel in een pakje naar Nederland en zijn later te bewonderen.

2.17 Hervey Bay en Frasier Island

Na twee dagen rijden (uiteindelijk in totaal) zijn we aangekomen in Hervey bay. De kustplaats van waaruit je naar Frasier Island gaat. Om tijd en geld te besparen gaan we mee met een georganiseerde 1 dagstrip. Wat pook meespeelde is dat het eiland alleen toegankelijk is voor 4WD en niet voor een personenauto. In de ochtendt werden we opgehaald en nadat we nog een paar andere mensen hadden opgepikt gingen we opweg naar de veerboot. Wij gingen met de ferry, de bus niet omdat op het eiland de echte bus stond. Eerst gingen we naar de Invisible Creek. Een beekje met kristalhelder water in een tropisch bos met grote gum trees. Vervolgens langs het strand naar Eli Creek. De wegen zijn van zand (het hele eiland, 120 km lang, bestaat uit zand) en het beste is het rijden op het strand waar je 80km/h kunt rijden. In de Eli creek hadden we kunnen zwemmen maar het was een beetje koud en winderig (het lag aan het strand). Daarna gingen we naar een scheepswrak dat op het strand ligt, de Mahero (een passagiersschip). Het was gestrand vlak voor de 2e wereldoorlog op zijn laatste reis op weg naar een sloperij in Japan. Echter door een storm brak de sleeplijn en strandde het. Over alle spullen die toen later van het schip werden gehaald moest invoerrechten betaald worden. Een leuke meevaller voor Australië. Na het wrak gingen we naar de Pinnacles. Dat zijn duinen met een kleurtje. Er zijn mineralen in het strand en op sommige plaatsen zijn ze de duinen ingewaaid. En die zijn dan verkleurd. Bijvoorbeeld geel en rood. De lunch was een lekkere vis van de barbeque. Totslot was er nog bezoek aan een meertje met wederom kristalhelder water. Het water was echter allen regenwater en daardoor was de Ph wat lager, ongeveer 5,5. Daardoor was er geen plantengroei in het water. Het enige wat we zagen was hele kleine visjes. Ook hier hadden we kunnen zwemmen. Op de terugreis naar Herveybay zagen we onze eerste dolfijn. In Harveybay kun je ook whalewatching doen maar het dat was niet in mei maar in oktober. De volgende dag gingen we naar de haaienshow van Vic Hislop. Hij jaagt op de

Great white Shark en de Tiger Shark. Volgend hem zijn er meer aanvallen op mensen door haaien dan de autoriteiten en geleerden ons doen geloven. Ook zijn haaien verantwoordelijk het stranden van walvissen. Die worden opgejaagd door een groep van haaien en kiezen dan voor stranden zodat ze geen last hebben van de haaien. Dit allemaal wordt gepresenteerd met bloederig video's van zijn jagen op haaien. Ik vermoed dat er wel wat klopt van wat hij zegt (dat er meer mensen slachtoffer zijn van haaien dan beweerd wordt) maar zijn conclusie, de mens vist waardoor er te weinig vis is voor de great white en de tiger haaien die dan op de mens gaat jagen, vind ik te ver gaan.

Wij gaan vaak naar de bioscoop. En inmiddels hadden we gezien dat Matrix 2 uit zou gaan komen. Dus op de eerste dag zijn wij naar de Matrix Reloaded geweest. Wij gingen om 15.15 op de eerste dag dat hij uit was (niet te druk). En wij kunnen iedereen aanbevelen om naar die film te gaan. Tip: blijf na het einde even de aftiteling zien. Na de aftiteling is de trailer van de Matrix Revolutions. Later zag ik dat in het eerste weekend 900.000 mensen in Australië naar die film zijn geweest.

Inmiddels nadert Australië zijn einde nog een paar dagen en dan vliegen we naar New Zealand.

2.18 Op weg naar de wijn

Na Frasier Island op weg naar Sydney. Eerst naar de Australia Zoo, de dierentuin van Steve Irwin. Ik ken hem van Discovery Channel als hij weer met krokodillen en/of giftige slangen aan het spelen is. In de dierentuin de gevaarlijke gifslangen van Australië gezien (gelukkig achter dik glas). Ook hebben we daar Koala's geaaid. Ook zagen we daar voor het eerst de Wombat. Een wat groot uitgevallen marmot die schattig oogt. Een erg leuk beest. Marielle heeft de smaak te pakken en wilde deze keer met een python op de foto. De python is niet zo heel groot maar 2 a 3 meter. Later zagen we een echte grote liggen. Die was ook een stuk dikker. Een ander dier uit Australië die we gezien hebben is de Tasmanian Devil. Die komt alleen nog maar voor in Tasmanie. De concurrentie met de Dingo's konden ze niet aan en dus komen ze niet meer voor op het vasteland. De krokodillen hadden we al gezien van dichtbij. Ook hebben we nog grote schildpadden gezien die vrij oud waren, ouder dan 100 jaar! Na de dierentuin gingen we op weg naar de wijn oftewel de Hunter Valley op zo'n 150 km van Sydney. Dat is niet in 1 middag te doen dus moet er ergens geslapen worden. De overnachting was in Ballina in een cabin. Vlak voor de stad kom je langs grote campings met een uithangbord waarop je kan zien of er plaats is en wat ze allemaal hebben (cabins, on site vans etc)

De volgende dag verder gereden naar de Hunter Valley. In de Lonely Planet gelezen dat onderdak in de Valley vrij duur is dus wij dachten dat er vlakbij de snelweg voor de Valley zelf wel het een en ander zou zijn. dat viel tegen en uiteindelijk kwamen we uit in Raymond Terrace een klein plaatsje in de buurt. Daar was een bar die ook kamers verhuurde. Dus nu zaten we in de stad zelf en niet aan de rand.

2.19 Wijn en de laatste dagen

Na het onbijt naar de Hunter Valley gereden. Bij het informatie centrum kregen we een wijn tijdschrift van de regio. Uit die gids bleek dat er maar 1 wijngaard was (die wij nog konden doen) met een rondleiding: Tyrrell. Dat was een van de grotere uit de regio. Bovendien was het een van de laatste familiebedrijven. Het lag op een helling en dat betekende mooi uitzicht.

De rondleiding was erg goed en erg leuk. De man die ons rondleidde vertelde niet allen veel, betrok ook het publiek in zijn verhaal en maakte de nodige grappen over waar mensen vandaan kwamen. Helaas was de oogsttijd voorbij zodat we niet de machines in bedrijf hebben gezien. Wel hebben we de nodige vaten vool van hout als van RVS gezien. Ook werd er gesproken over de verschillende wijnen zowel rood als wit. Ook het type hout van het vat en de kurk werd besproken. Momenteel waren ze aan het experimenteren met kurken gemaakt van wol. En de resultaten tot nu toe waren goed. Ook de antivries uit Oostenrijk kwam nog aan bod. Doordat Austria en Australie op elkaar lijkt heeft hun export naar Japan en omstreken benadeelt. Uiteraard is na afloop een product confrontatie. In no time hadden we 6 witte en 4 rode wijnen geproefd. Helaas was opsturen naar Nederland een beetje duur dus hebben we maar niets gekocht. Om de alcohol een beetje te laten zakken hebben nog even nagenoten van het uitzicht en de zon.

De volgende dag gingen we naar Sydney. Tot de rand ging het goed, toen werd het drukker en reden we van stoplicht naar stoplicht. Gelukkig in 1 keer goed gereden en hoefden we niet te zoeken. We wilden nog over de Harbour Bridge rijden maar verkeerde helft en toen reden we de tunnel al in. Gelukkig was onze kamer al beschikbaar en konden we snel al onze spullen droppen zodat onze auto in konden gaan leveren. Het exacte aantal km kan ik nu niet bepalen maar het zijn er meer dan 12.000. De rest van de dag druk geweest met pakketjes kopen en inpakken.

De laatste hele dag zijn we nog naar het Museum Contemporary Art geweest. Toevallig was het thema liquid sea. Dus we zagen oude foto's van garnalen uit 1930. Ook hebben we films gezien van Cousteau. Ook was er kunst gerelateerd aan het thema.

S'middags onze rugtassen ingepakt en pakketjes verstuurd en onze laatste avond was met een vriendin van een vriendin: Maaïke en vriend Tim.

De volgende dag vroeg op om op tijd aanwezig te zijn op het vliegveld. Op verzoek nog drank ingekocht, kaarten geschreven en op de bus gedaan, geld opgemaakt en toen was het avontuur in Australië voorbij.

Hoofdstuk 3

Nieuw Zeeland

De vlucht was lekker kort, ongeveer ruim 2 uur. In Auckland duurde het wat langer om door de douane door te komen. Wij hebben gekampeerd in Australië dus dan willen ze de tent en de schoenzolen zien. Ze willen geen nieuwe planten en/of dieren in Nieuw Zeeland. Ook was het even zoeken naar een geldautomaat die het doet. De eerste die ik zag deed het niet, gelukkig de tweede wel. En even later zaten we in een busje naar het YHA. Een voordeel van het YHA is dat het vrijwel altijd in het centrum zit. Deze dus ook, aan de zijstraat van Queenstreet. In die straat hebben we s'avonds rondgelopen. De volgende dag begonnen we een bezoekje aan de supermarkt. Even wat eten en drinken ingeslagen. Verder hebben we Chris en Lynn van O. , vrienden van mijn oom John, ontmoet. Zij hebben ons een Jan-van-gent kolonie laten zien in de buurt van Auckland. Ook zijn we maar weer eens naar de film geweest. Deze keer naar "The life of David Gale". Een film de moeite waard om te zien. De volgende dag naar een museum geweest. Het Auckland museum. Voor ons de eerste kennismaking met de Maori's en de geologie van NZ. Het was alleen erg vervelend dat het s'ochtend regende. s'Middags opnieuw Chris en Lynn ontmoet. De laatste dag in Auckland (voorlopig) hebben we eerst een huurauto geregeld. Vervolgens zijn we Queenstreet afgelopen naar de haven. Onderweg een "All Blacks"shirt gekocht. (Het rugby team van NZ speelt in een zwarte outfit. Het team behoort tot de sterkste rugbylanden

ter wereld). Ook zagen we de overblijfselen van de de America's Cup begin dit jaar. Op weg terug zijn we in de Skytower geweest. Deze is hoger dan de torens in Australië (vrijwel elke grote plaats heeft een skytower) en was leuk om een keer te doen. Zeker om dat Auckland erg uitgestrekt is. De zonsondergang was mooi om te zien. Ook was er een soort bungee jump te doen. Wij hebben er 1 zien gaan. In de kelder zit een grote casino. We hebben maar liefst 12NZ\$ gewonnen.

3.1 Nieuw begin

De vlucht was lekker kort, ongeveer ruim 2 uur. In Auckland duurde het wat langer om door de douane door te komen. Wij hebben gekampeerd in Australië dus dan willen ze de tent en de schoenzolen zien. Ze willen geen nieuwe planten en/of dieren in Nieuw Zeeland. Ook was het even zoeken naar een geldautomaat die het doet. De eerste die ik zag deed het niet, gelukkig de tweede wel. En even later zaten we in een busje naar het YHA. Een voordeel van het YHA is dat het vrijwel altijd in het centrum zit. Deze dus ook, aan de zijstraat van Queenstreet. In die straat hebben we s'avonds rondgelopen. De volgende dag begonnen we een bezoekje aan de supermarkt. Even wat eten en drinken ingeslagen. Verder hebben we Chris en Lynn van O. , vrienden van mijn oom John, ontmoet. Zij hebben ons een Jan-van-gent kolonie laten zien in de buurt van Auckland. Ook zijn we maar weer eens naar de film geweest. Deze keer naar "The life of David Gale". Een film de moeite waard om te zien. De volgende dag naar een museum geweest. Het Auckland museum. Voor ons de eerste kennismaking met de Maori's en de geologie van NZ. Het was alleen erg vervelend dat het s'ochtend regende. s'Middags opnieuw Chris en Lynn ontmoet. De laatste dag in Auckland (voorlopig) hebben we eerst een huurauto geregeld. Vervolgens zijn we Queenstreet afgelopen naar de haven. Onderweg een "All Blacks"shirt gekocht. (Het rugby team van NZ speelt in een zwarte outfit. Het team behoort tot de sterkste rugbylanden ter wereld). Ook zagen we de overblijfselen van de de America's Cup begin dit jaar. Op weg terug zijn we in de Skytower geweest. Deze is hoger dan de torens in Australië (vrijwel elke grote plaats heeft een skytower) en was leuk om een keer te doen. Zeker om dat Auckland erg uitgestrekt is. De zonsondergang was mooi om te zien. Ook was er een soort bungee jump te doen. Wij hebben er 1 zien gaan. In de kelder zit een grote casino. We hebben maar liefst 12NZ\$ gewonnen.

3.2 Napier: Art Deco Capital of the World

Maandag 26 mei werden we opgehaald en naar onze huurauto gebracht. Wederom een witte Toyota Corolla. Eindelijk zagen we iets meer van dit prachtige land op weg van Auckland naar Napier. Nieuw Zeeland is vooral heuvelachtig en groen, groener, groenst. Heel anders dan Australië dat soms zo droog en dor kan zijn. Na deeltje is dat het weer ook iets minder zomers is. Het is hier herfst en daar is de temperatuur ook naar. Kamperen hadden we al afgeschreven en we zullen voornamelijk in YHA hostels verblijven. Maar goed, terug naar Napier. Napier is een prachtig stadje in Hawkes Bay, ongeveer in het midden van de oostkust van het noorder eiland. Het mag zich de Art Deco Capital van de wereld noemen. Na een verschrikkelijke aardbeving begin dertiger jaren, was er niets meer van het oorspronkelijke Napier over. Het nieuwe Napier dat daarna herrees is hoofdzakelijk gebouwd in Art Deco stijl. Er zijn hier dus hele straten die bestaan uit Art Deco huizen. Prachtig. De gebouwen zijn in pastel kleurtjes geschilderd, waardoor een suikerzoet geheel ontstaat. Na ons eerst over Napier verwonderd te hebben, hebben we John opgezocht. Met z'n 3-tjes zijn we lekker gaan uit eten bij een Indonesisch restaurant. Ook de dagen erna zijn we met John opgetrokken. Hij heeft ons een prachtig stukje van Hawkes Bay laten zien. We hebben een bezoekje gebracht aan Graggy's Range, een nieuwe wijngaard. En natuurlijk konden we het niet laten om een wijntje te proeven.. Maar de overgang naar de herfst eist ook hier z'n tol: keelontsteking en griepig. M. bleef een half dagje in bed en Chr. had een mannen-middag met John in Havelock (28 mei) M.

3.3 Windy Wellington

Onderweg naar Wellington kom je al langs mooie uitzichten. Ook op het Noorder-eiland komen al bergen voor en die zien er prachtig uit op de achtergrond. De toppen al een beetje wit. Het ziet er schitterend uit en het Zuider-eiland moet nog komen.

Normaal gesproken is het in Wellington erg winderig maar wij hadden een paar dagen met mooi weer. Een paar keer zelfs zon. Hier hebben we het een beetje rustig aan gedaan. Allebei zijn we een beetje ziek (keelpijn) Hopelijk zou het verdwijnen na een paar rustige dagen.

In Wellington het House of Parliament bezocht. Nadat we dat ook in Canberra gedaan hadden, moest dat hier ook. Een beetje druk met de rondleiding (grote groep), maar wel interessant. Relatief veel leden in de kamer, 120, op een bevolking van ongeveer 4 miljoen. Verder hebben ze geen House of Lords (of 1e kamer). In een van de belangrijke overlegkamers was heel veel houtsnijwerk van de Maori's en dat zag er prachtig uit. De rest van de dag een beetje rondgelopen in het centrum.

De volgende dag zijn zijn we ook naar een museum geweest, Te Papa. Het Nationale museum met onder andere Maori's, het ontstaan van Nieuw Zeeland, typische NZ flora en fauna en Immigranten. (We hebben niet alles gezien, daar is het te groot voor)

S'middags zijn we naar een "must-see" film geweest: "In de ban van de ring, deel 2". We hadden hem al een keer gezien in Nederland maar ook erg leuk om hem nog een keer te zien in het land waar de film is opgenomen. Tijdens de film konden we alvast nog een keer naar de mooie landschappen van Nieuw Zeeland kijken.

S'avonds waren we bijna aan het slapen toen het brandalarm afging, ongeveer 10 uur. Snel aangekleed en de belangrijkste spullen meegenomen (paspoort en tickets etc.) Voor het geval dat. Buiten, na 5 trappen lopen, zagen we al een menigte YHA gasten buiten staan.

En even later kwam de brandweer met 5 brandweerwagens aangestoven. Gelukkig was het loos alarm, een van de schoolkinderen die in YHA logeerde had zitten spelen met het alarm.

Het vervelende was dat de slaap een beetje weg was en het zou al een korte nacht worden wegens het vroege opstaan voor het veerboot naar het Zuider eiland.

3.4 Whale Watching.

Op 1 juni hadden we een plekje op de veerboot van het noorder naar het zuidereiland gereserveerd. De oversteek duurt ongeveer 3 uur en verliep voorspoedig. Aan boord zijn allerlei voorzieningen in de vorm van een winkeltje, een bioscoop, een restaurantje etc. Eenmaal op het zuider eiland (de havenplaats heet Picton) zetten we koers naar Kaikoura, waar we de volgende dag op zoek zouden gaan naar walvissen. De eerste indruk van het zuider eiland was matig. Weer veel heuvels, maar niet groen maar een beetje dor en vooral veel van hetzelfde. Eenmaal aan de oostkust, wisten we niet wat we zagen: prachtige bergen die uit de zee leken te rijzen. De weg waarop we reden werd aan de rechterkant begrensd door bergen en aan de linkerkant door de zee. Hoogtepunt van de reis naar Kaikoura was het moment waarop we zeeleeuwen op de rotsen zagen liggen. Het hostel in Kaikoura lag ook aan zee met uitzicht op de bergen met witte toppen. Prachtig. De dag erna was het zo ver. We hadden ons er al heel lang op verheugd om walvissen te gaan kijken. Het weer zag er goed uit, dus alles ging door. In de winter zijn er alleen mannelijke Sperm Whales in Kaikoura. De vrouwtjes zijn met hun kalveren naar warmere wateren vertrokken. Met onderwaterapparatuur wordt er gezocht naar de walvissen. Walvissen komen ongeveer 10 minuten per uur boven water om adem te halen. Je ziet dan hun rug en de fontein die ze uitblazen. Als ze er genoeg van hebben duiken ze weer onder. Als laatste zie je hun prachtige staartvinnen. In totaal hebben we maar liefst 4 van deze reuzen mogen aanschouwen. Ook hebben we albatrossen gezien. Ze zweven koninklijk over de golven. De punten van hun vleugels raken het water net niet. Als toegift kregen we nog groep Dusky Dolphins. Er waren tientallen dolfijnen rond de boot. Ze zwommen met de boot mee, er voor langs, sprongen uit het water. Het is echt net of ze een wedstrijdje doen, of dat ze met je spelen. Zowel de walvissen als de dolfijnen waren een adembenemend schouwspel. M.

3.5 Christchurch

Na Kaikoura gingen we verder naar het zuiden. Christchurch is de grootste stad van het zuidereiland met ongeveer 250 duizend inwoners. Toen we aankwamen in de middag waren we net op tijd om mee te gaan met een gids van het museum. (Naam even onbekend) Ik ben toen meegeweest (M niet) en via een kleine rondleiding door de stad kwamen we bij het museum uit. Vervolgens was er een rondleiding. Het ging over begin van de Maori's, transport (schepen), foto's van Iran uit 1930 en over Antartica. De volgende dag hebben we een vervelende brief van een bureaucratische instelling beantwoord. Verder hebben we nog door de stad gelopen.

3.6 Arthurs Pass

Na Christchurch bleek dat we tijd te kort kwamen als we alles wilden doen. Wat we hadden willen doen was: Milford Sound, Mnt Cook, Franz Josef glacier, Abel Tasman Walk, Taupo, Rotorua, Napier en terug naar Auckland. Ook was er nog een oversteek naar het Noorder eiland. Door het matige en onvoorspelbare weer en ook omdat we niet allen maar wilden rijden, werd het plan via Arthur's Pass (1 dag wandelen) naar Franz Josef glacier (ook 1 dag wandelen). Toen we in de middag aankwamen in Arthur's Pass was het mooi weer. De zon scheen en er was een blauwe hemel te zien. We hebben dan ook s'middags een kleine wandeling gemaakt naar de Devils Punchbowl Falls. De volgende dag zouden we een grotere wandeling maken. Echter de volgende dag regende het de hele dag. Geen miezerig motregen maar pijpestelen. Wandelen is dan niet zo leuk dus gingen we maar lezen op de bank rond een grote kolenkachel waar het lekker warm was. We hoopten dat het weer later beter zou worden maar dat zat er niet in. Omdat de voorspellingen slecht waren hebben ons plan aangepast. De glacier slaan we over, we gaan naar Nelson.

3.7 Staartje Nieuw Zeeland

Niet echt een reisavontuur, maar een korte samenvatting van onze laatste dagen in Nieuw Zeeland. Overmorgen verlaten we Fiji namelijk al weer en dan wordt het toch echt moeilijk om Nieuw Zeeland weer helder voor ogen te krijgen. 7 juni reden we van Arthurs Pass naar Nelson. De dag erna door gereden naar Motueka vlak bij de Abel Tasman Coastal Track. Daar het eerste stuk van de track gelopen tot aan the Anchorage. Daar bevindt zich een hut waar hikers kunnen overnachten. Prachtig bos en goudgele stranden. Gelukkig hadden we goed weer toen we wandelden. De dag erna was wel even iets anders. Het heeft de hele dag gegoten. Het was een rijdagje, maar desalniettemin is regen niet leuk. In Picton konden we dan ook niet veel meer doen dan een beetje lezen en wachten tot de ferry vertrok om 18 uur. Ook de ferry en de passagiers hadden last van het weer. I.p.v. 20.15 uur, kwamen we om 21.30 uur aan in Wellington. Heel veel mensen zijn zeeziek geworden. Gelukkig had ik een primatourtje genomen. 10 juni, naar Taupo gereden. Een weldadig thermaal bad genomen, het Vulcanic Activity Center en the HoneyHive bezocht. De dag afgesloten met een bezoek aan the Hidden Valley, een prachtig thermaal gebied met geisers, grotten en borrelende modder. Daarna meteen doorgeraced naar Rotorua. Ook Rotorua is bekend vanwege de thermale activiteit. Whaka village is een Maori village in een thermaal gebied. Heerlijke mais gekookt in een geothermale poel gegeten. Een Maori concert bijgewoond en M. werd uitgenodigd om mee te dansen tot groot plezier van Chris (zie foto's). Het Rotorua Museum bezocht en the Blue Baths. 's Avonds nogmaals een Maori concert bijgewoond en een traditioneel bereide maaltijd gegeten. Op 13 juni zijn we weer naar Napier gereden. Het was erg leuk om John weer te zien. De eerste kennismaking was achter de rug en de sfeer is dan toch iets meer ontspannen. Samen met John naar de Te Mata Vineyard gereden en daarna naar Havelock North waar we in een Ierse Pub (Shamrock and Rose)gezellig hebben zitten kletsen en eten. De volgende dag

Te Mata Peak opgereden met John. Wat een uitzicht! Prachtige groene heuvels, vineyards, de kust. Adembenemend. Gelunched in The Peakhouse. In de middag hebben we eindelijk de guided Art Deco walk in Napier gedaan. Erg de moeite waard. Een gids wijst je toch op een hoop dingen die je zelf niet direct zou zien. Ten afscheid met John gaan eten in zijn favoriete restaurant in Napier, Indonesisch. De eerste keer was het me niet opgevallen, maar nu zag ik dat er Nederlandse woorden gebruikt werden op de menukaart: rijsttafel en spekkoek bijvoorbeeld. De eigenaar bleek Nederlands te zijn. John kent een hoop Nederlanders in zijn omgeving. Kun je van een afscheid ook zeggen dat het warm is, net zo als je van een welkom kunt spreken? Als dat kan, dan was er sprake van een warm afscheid. Hopelijk zien we John gauw weer.

Hoofdstuk 4

Verenigde Staten

Voor onze trouwe volgers:

Nee, er is niets aan de hand. Wij zijn alive and kicking en zien de meest prachtige landschappen. We hebben echter gemerkt dat het vooralsnog niet zo makkelijk is om hier te internetten. Dat heeft ons doen besluiten om ons reisverslag niet langer bij te houden op internet.

Nog even in het kort de V.S.: Vanuit L.A. naar Las Vegas, Grand Canyon, Zion, Bryce Canyon, Capitol Reef (daar zijn we nu), the Arches, Mnt. Rushmore, Yellowstone, Mnt. st. Helen, San Francisco, Sequoia, Yosemite en L.A. 14 Augustus vliegen we naar N.Y. In N.Y. en Washington zullen we de laatste 10 dagen van onze reis doorbrengen.

4.1 Laatste avontuur

Voor onze trouwe volgers:

Nee, er is niets aan de hand. Wij zijn alive and kicking en zien de meest prachtige landschappen. We hebben echter gemerkt dat het vooralsnog niet zo makkelijk is om hier te internetten. Dat heeft ons doen besluiten om ons reisverslag niet langer bij te houden op internet.

Nog even in het kort de V.S.: Vanuit L.A. naar Las Vegas, Grand Canyon, Zion, Bryce Canyon, Capitol Reef (daar zijn we nu), the Arches, Mnt. Rushmore, Yellowstone, Mnt. st. Helen, San Francisco, Sequoia, Yosemite en L.A. 14 Augustus vliegen we naar N.Y. In N.Y. en Washington zullen we de laatste 10 dagen van onze reis doorbrengen.

4.2 Het einde nadert....

Na een heleboel Nationale Parken en een aantal wereldsteden komt het einde van onze reis in zicht. Op de valreep maakten we de grootste blackout uit de geschiedenis van de USA nog mee. Onze laatste dagen brengen we door in Washington DC.

Het was een geweldige reis maar we hebben heel veel zin om weer naar Nederland te gaan!

Maandagavond vertrekken we uit N.Y. en dinsdagochtend zijn we weer thuis. Tot gauw!!!